

Autor: Alexandr Dugin

Dne 31. října 2015 se na sinajském poloostrově během letu z egyptského letoviska Šarm-aš Šajch do Petrohradu zřítil ruský linkový letoun Airbus A321, číslo letu 7K9268. Všech 224 lidí na palubě zahynulo. Byli to téměř sami Rusové. Letoun byl před svým pádem ve vzduchu sotva 20 minut. K odpovědnosti za pád stroje se okamžitě po jeho zničení přihlásila teroristická organizace „Islámský stát“ (IS). V jejím prohlášení stálo: „Bojovníkům chalífátu se v provincii Sinaj podařilo sestřelit ruské letadlo.“ Přes 220 „křížáků“ na palubě zahynulo. Útok přišel jako odvěta za ruskou vojenskou intervenci v Sýrii. Ruští zahraniční experti vyloučili „sestřelení,“ vyšetřovatelé ale mají za to, že příčinou havárie byla detonace výbušnin na palubě letadla.

Prof. Alexandr Dugin

Teroristická organizace „Islámský stát“ vyhlásila Rusku válku už loni. Coby teroristická organizace IS vraždí civilisty – a vraždí je s chutí. Vraždění civilistů je podstatou terorismu. Teroristé zabíjejí nevinné oběti, aby dosáhli politického cíle. To ostatně odpovídá i povaze „Islámského státu,“ který nemá nic společného s islámem ani státem. Koneckonců, pro věřícího muslima je smrt nevinných civilistů nepřijatelná. Úmrtím civilistů však dnes platí Rusko – a zřejmě bude i budoucnosti – za vojenskou pomoc Sýrii. Teroristé z „Islámského státu“ vnímají jako nepřátele všechny Rusy – nikoliv jen ozbrojené složky. Na sociálních sítích projeví někteří západní komentátoři nad zničením letadla **nepokrytou**, škodolibou radost.

Proč ale Rusko vojensky pomáhá Sýrii? V prvé řadě se jedná o geopolitický konflikt. Fronta mezi atlanticismem a eurasianismem probíhá Sýrií. Po rozpadu Sovětského svazu vzniklo na Východě i Středním východě politické vakuum. USA začaly uskutečňovat svůj projekt směřující ke zničení národních států nazvaný Širší Střední Východ („Greater Middle East Project“, více informací zde: [The Future Security Environment in the Middle East](#), RAND 2004, pozn. DP). V jeho rámci došlo k likvidaci dokonce i těch zemí, které byly k Washingtonu víceméně loajální. Spojené státy vytvářejí chaos, aby se prokázaly coby hegemon. V 90. letech bylo Rusko na reakci příliš slabé, ale na počátku tohoto století začalo pomalu zvedat hlavu. Vladimir Putin se rozhodl aktivně vystoupit proti americké středovýchodní politice chaosu. Ruskou vojenskou pomoc proti terorismu v Sýrii lze vyložit jako akt eurasijské geopolitiky. Sýrie se ocitla uprostřed bitvy mezi zastánci unipolárního (USA) a multipolárního (Rusko) uspořádání světa.

Mimo to ale musíme chápat „Islámský stát“ jako přímou hrozbu Ruské federaci. Tato teroristická organizace je plodem americké politiky šíření chaosu a současného vytváření záminek pro libovolnou intervenci amerických branné moci, jak vidíme na příkladu Sýrie.

„Islámský stát“ však nepůsobí jen v Iráku a Sýrii, ale také ve **Střední Asii**. Teroristické bandy – sponzorované stejnými lidmi a vybavené totožnou ideologií jako „Islámský stát“ v Iráku a Sýrii – působí také v Afghánistánu, Tádžikistánu a Uzbekistánu nedaleko ruských hranic. Další skupiny vyvíjejí činnost na severním Kavkaze uvnitř Ruské federace. Vladimir Putin velmi dobře chápe, že „Islámský stát“ a podobné teroristické skupiny ve Střední Asii a na Kavkaze mají za cíl vytvořit chaotické podmínky.

Smysl ruské vojenské intervenci je tedy v tomto světle jasný. Jestliže nezastavíme Amerikou vytvořený a podporovaný terorismus v Sýrii, brzy s ním budeme muset bojovat na a dokonce uvnitř našich hranic. Sýrii vede naše vnější obranná linie – ty další se už nacházejí na území **Eurasijského svazu** a dokonce uvnitř Ruské federace.

Navíc je ruská vojenská intervence v Sýrii – oproti americké tzv. „protiteroristické kampani“ – zcela legitimní. Moskva úzce spolupracuje s Damaškem, který Rusko oficiálně požádal o pomoc. Ruské letectvo spolupracuje se syrskou armádou, zatímco americké nálety se odehrávají proti vůli a navzdory protestům syrské vlády. Dr. Bašár al-Asad je právoplatně zvoleným syrským prezidentem s podporou více než poloviny Syřanů. Tím pádem bojujeme po boku našich syrských spojenců proti expanzi „Islámského státu.“

Musíme si také uvědomit, co by znamenalo naprosté zhroucení Sýrie: automaticky by vedlo ke kolapsu dalších muslimských států v oblasti; dokonce i Severní Afrika by upadla do chaosu, jaký vidíme v Libyi. Proto můžeme v případě pádu Sýrie mluvit o řetězové reakci nebo dominovém efektu. Ten by na oplátku vyslal do Evropy další miliony uprchlíků a migrantů, jelikož pro tyto lidi by totálním kolapsu už nebyla v oblasti budoucnost.

Američany vytvořený chaos tedy přímo ohrožuje nejen Střední východu a Střední Asii, ale také Evropu. Čím větší zmatek a anarchie na Středním východě a v Severní Africe, tím víc migrantů přijde do Evropy. To zákonitě destabilizuje sociální infrastruktury a následně vyvolá v Evropě politické ochromení. Neměli bychom také zapomínat, že spolu s migranty proudí do Evropy i tisíce teroristů. Bude-li tento vývoj pokračovat, bude příchod dalších 10, 20 nebo dokonce 30 milionů imigrantů na evropský kontinent znamenat konec Evropy. Ta sice nebude „islamizovaná,“ ani se z ní nestane „chalífát,“ ale propadne se do naprostého chaosu a ztratí veškerý vliv.

Rusko v současnosti proti tomuto scénáři bojuje, což je také v nejlepším evropském zájmu. Rusko potřebuje Evropu a Evropa potřebuje Rusko. Evropský kolaps by byl pro Rusko pohromou – což platí i naopak, přestože to mnohé evropské vlády nepřijímají a podnikají opačné kroky. Nacházíme zde i jisté historické paralely: Rusko vnímalo Evropu jako štít proti rozpínavosti osmanského Turecka. Rozklad Evropy by automaticky ohrozil Rusko na jeho západních a jižních hranicích. Proto je ochrana Evropy v zájmu Ruské federace. Rusko musí být štítem evropského kontinentu před zabřednutím do anarchie.

Rusko tedy v Sýrii bojuje na vícero úrovních: aktivně jsme vystoupili proti globálním a hegemonickým ambicím USA; chráníme vlastní i eurasijské bezpečnostní zájmy, když ničíme nepřítele předtím, než může zatáhnout boj na naše území; a chráníme také Evropu před jejím

zánikem, který by nás rovněž poškodil.

Úvaha Alexandra Dugina **Warum wir in Syrien kämpfen** vyšla původně v časopise Zuerst! Český překlad pochází ze stránek Manuela Ochsenreitera.